

Poslednja obala "druge Srbije"

Beogradski Trg republike, dugo vremena, još u doba opozicionog položaja Vuka Draškovića nazivan „Trgom slobode“, i dalje je uporište otvorenog i glasnog građanskog protesta protiv rata i smrti. Poslednje, rekli bi pesimisti.

Tu se sredom protestuje protiv oružja smrti između dveju strana na Kosovu. Ranije, protestovalo se protiv primene sile i oružja u Hrvatskoj ili Bosni i Hercegovini. Šene u crnom, naravno. Tek tu i tamo pridruži im se još po neki simpatizer.

U punoj tišini, čak i bez nekih većih gestova ili ozbiljnijih reakcija na sve već je histerične reakcije prolaznika, onih koji su košnice pod nadležnošću psihologije ili psihijatrije, a povremeno i po nekoga koga one smatraju policijskim provokatorima, šene u crnom i danas, posle toliko godina protesta protiv ovdašnjeg ludila, istrajavaju na javnom pokazivanju svog stava. Drže u rukama transparente, parole i antiratne znakove. Jutke, odlučno.

Beograđani retko bace pogled koji

izražava slaganje, a mnogo su upadljivije negativne reakcije: „Idite na Kosovo“, „Zašto to ne radite u Prištini?“, „A, gde je na transparentu Metohija?“, ili jednostavno „P. vam materina!“. Izuzetno su retki prolaznici koji će direktno podržati ratnu avanturu, ali medijsko pranje mozga je, očigledno, učinilo svoje. Podrška „našima“ je manje-više indirektna. Jedan mladi militantni otac je čak preprokle srede obučavao svoje trogodišnje dete, na Trgu, uz zbunjenu toleranciju šena, kako se izlošena antiratna parola „smešta tamo gde treba“. U posudu za smeće.

Ponekad je tu i policija, ponekad se i policajci – profesionalno – brinu za ovu slobodu protesta. Ponekad, iako im pahnja, čini se popušta, oni brinu i o sigurnosti ovih šena u javnom protestu.

Jasno, reč je o nekoliko desetina hrabrih i istrajnih šena koje godinama uvaju ovdašnju savest i čast, čednost možda, pa i pred onim ljudima u zemlji i svetu koji su iz faze gašenja nad balkanski kobnom glupošću već poodavno prešli u fazu aktivnog odbacivanja, zaborava. Digli ruke

